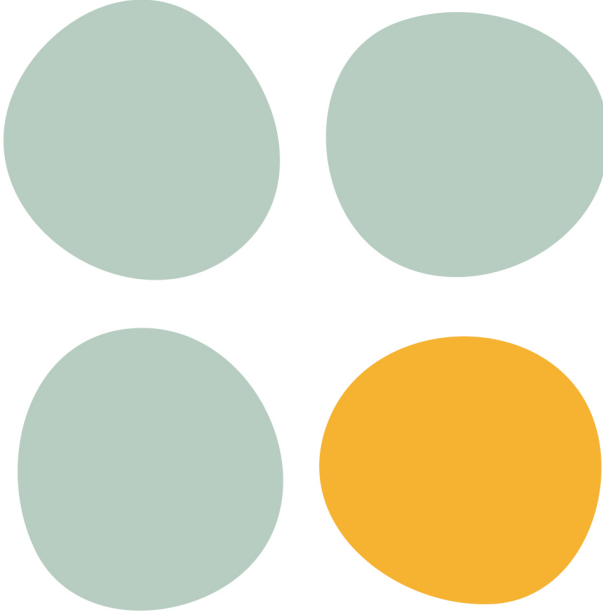


EL LIBRO del AÑO	
	2013
Gremio de Libreros	Madrid

Madrid Kitapçılar Birliğince
2013 YILIN KİTABI ÖDÜLÜ

Jesús
Carrasco

Açıkta



De/i

Jesús Carrasco

1972'de Badajoz'da doğdu, 2005'te halen yaşamakta olduğu Sevilla'ya taşındı. 1996'dan itibaren edebiyat uğraşının yanı sıra reklam yazarı olarak çalıştı. *Açıktá* (*Intemperie*) uluslararası edebiyat sahnesinde yazara en çarpıcı ilk eserlerden biri olarak ün kazandırdı. Roman, henüz İspanya'da basılmadığı sıralarda dahi pek çok yabancı yayınevi tarafından beğeniyle karşılandı ve birçok ülkede yayımlandı.

Yazarın Delidolu Yayınlarından Çıkan Kitabı:

Açıktá (roman)



KLASİK BİR RUHLA BİR İLK ESER
Miguel Delibes'in zenginliği ve Cormac McCarthy'nin gücü

"Bizi en iyi edebiyatın dünyasına sokan sıradışı bir yapıtı."

Ricardo Senabre, El Cultural, El Mundo

"Özgünlük, söz dağarcığı açısından zenginlik ve efsane anlatısına yükselmiş bir gerçekçilik."

J.A. Masoliver Ródenas, Cultura/s La Vanguardia

"Kusursuz romanların biçimine ve derinliğine sahip."

J. Ernesto Ayala-Dip, Babelia El País

"Bir cevher, öne çıkan bir ilk roman."

Domingo Ródenas, El Periódico de Catalunya

"Usta bir eser, klasik haline dönüşen bir roman."

Theo Hakkert, De Twentsche Courant Tubantia (Hollanda)

"Şahane bir mesel, edebi kabalığın hâkim olduğu günümüzde gerçek bir cennet."

Roberta Maresci, Il Tempo (İtalya)

© 2013, Jesús Carrasco
© 2013, Tudem Yayın Grubu • 1476/1 Sk. No: 10/51
Alsancak - Konak/İZMİR

İlk basım 2013 yılında, İspanya'da *Intemperie* adı ile
Editorial Seix Barral, S. A. tarafından gerçekleştirilmiştir.
Bu kitabın telif hakları AnatoliaLit aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-5060-23-7

Birinci Baskı: Kasım 2014 (2000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 26886

Türkçeleştiren: Saliha Nilüfer

Editör: Figen Müge Erel

Kapak Tasarım: Burak Tuna

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni
olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir
biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.'nin
tescilli markasıdır.



GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

"Bu eser İspanya Kültür,
Eğitim ve Sağlık Bakanlığı'nın
desteğiyle yayımlanmıştır"

www.delidolu.com.tr

Jesús
Carrasco

Açıkta

Deli

Nicolás Carrasco Royano'nun anısına...

“Onu tarif etmem gerekseydi, Miguel Delibes’in zenginliğiyle Cormac McCarthy’nin kuvvetinin aynı potada eriyip özgün bir sese kavuştuğunu söyledim. Hâlâ aklımdan çıkaramıyorum, okuduğunuzda sizi değiştiren kitaplardan biri.”

Elena Ramírez, Seix Barral

“Çok güzel bir ilk eser: Son derece kasvetle aslı olana indirgenmiş bir anlatı; büyük bir ustalık ve derinlikle hayatın özünden söz eden bir roman, tüm saflığını korumayı başaran bir başkahraman, evrensel bir hikâye.”

Mariagrazia Mazzitelli, Salani Yayınevi (İtalya)

“Jesús Carrasco son yıllarda karşılaştığım en duygusal ve özgün seslerden biri. İnanılmaz ölçüde dokunaklı ve kuvvetli, kesinlikle büyüleyici bir roman... Sıradışı yazım gücüyle son derece yetenekli bir yazar.”

Michal Shavit, Harvill Secker Yayınevi (İngiltere)

“Muhteşem, kusursuz ve sıradışı bir roman ve Jesús Carrasco da hayranlık uyandıran bir yazar.”

Maaïke le Noble, Meulenhoff Boekertij Yayınevi (Hollanda)

“İnsanın içine işleyen bir kitap... olağanüstü bir yazar.”

Moshe Ron, Am-Oved Yayınevi (İsrail)

“Büyük bir yeteneğe sahip yeni bir yazarın muhteşem ilk romanı. Kusursuz bir anlatı, insanı büyüleyen, özel bir metin.”

Natalie Buchholz, Klett-Cotta Yayınevi (Almanya)

Kilden çukurun içinde, adını seslenenlerin bağırtıları geldi kulağına. Adamlar cırcır bekleriymiş gibi, zeytinlikteki yerlerini tahmin etmeye çalıştı. Kömürleşmiş laden bitkisinin çıkardığı türde bğrtler vardı. Yan yatmış vücudu zikzak haldeyken deliğe zar zor sığıyordu, bir milim kıpırdayamazdı. Kolları dizlerinin etrafına sarılı yastık vazifesi görürken, kumanyasının durduğu çanta için küçücük bir oyuğa ancak yer vardı. Kiriş yerine kullandığı iki kalın dalın üzerine kapak olarak budanmış çubukları rtmşt. Sesleri daha iyi duymak için boyun kaslarını gererek başını dikleştirdi ve onu kaçmak zorunda bırakan sesi ayırt etmek için hafifçe gözlerini kısıp kulak kesildi. Ses gelmedi kulağına, köpeklerin havlamalarını da duymadı ki bu onu rahatlattı, zira onu bu gizli kuytuda yalnızca eğitilmiş bir köpeğin bulabileceğini biliyordu. Bu ancak bir av ya da trf köpeği olabilirdi. Ya da bir keresinde şhirden gelen bir dergi-de gördüğü türde, kütük gibi kısa bacaklı ve düz kulaklı bir İngiliz tazısı...

Neyse ki bu yaylada o egzotik türlerden yoktu. Burada sadece tazı vardı. Uzun kemikli, etten yana kıt hayvanlar. Son srat yabani tavşanların peşinden koşan ve koklamak için bile duraksamayan,

yeryüzüne kovalamak ve imha etmek emriyle yollanmış o mistik hayvanlar... Vücutlarının sağrısında âdeta sahiplerinin kırbaçlarından yadigâr kızıl çizgiler parıldardı. Kuraklık koşullarında kadınları, çocukları ve köpekleri boyun eğdiren o kırbaçların izleri... Neticede onlar koşuyor, o ise killi, küçük oyuğunun içinde sabit duruyordu. Toprağın derinliklerinin ölülerle kurtlara sakladığı yüzlerce kokunun arasında kaybolmuş durumdaydı. Koklaması gerekmeyen ama aradığı kokular. Onu annesinden ayıran kokular...

Ne zaman tazıları düşünse ya da onlardan birini görecektir olsa köyden bir adam gelirdi hatırına. Önünde, laterna kolu gibi çevrilen koluyla bir nevi tekerli sandalyede sokakları kateden sakat bir adam. Akşam olunca evleri ardında bırakarak, sandalyeyi sürebileceği yegâne yollarda, kuzeyin silindirlenmiş sokaklarında gezinirdi. Köpekler boyunlarına sıkıca bağlanmaktan ve yıpranmış hasır tasmalarla ona eşlik ederdi. Kaba saba makinesiyle ilerleyişini izlemek insanı üzerdi, arabayı neden köpeklere çektiirmediğini merak ettirirdi. Okulda anlatıldığı kadarıyla hayvanların birinden canı sıktı mı onu zeytin ağacından sallandırırđı. Şu kısacık ömründe kuytu ağaçlarda boyunlarından asılan bir düzine köpek görmüşdü. Kaskatı bir kemik torbasına benzeyen postlarıyla devasa kelebek kozalarını andırırlardı.

Adamların epey yaklaştıklarını fark etti ve adamakıllı sinmeye hazırlandı. Suyun yüzeyine düşen damlalar gibi, ağaçların arasından birkaç kez ismini seslendiklerini işitti. Kuytusunda dizüstü çömelmiş haldeyken belki de tek ödölünün bu olduğunu geçirdi aklından: Sabah şafak sökerken zeytinlikler arasından ona ardı ardına seslenmelerini dinlemek... Meyhanecinin ve yazı köyde geçen katırcıların seslerini duydu. Seslerini ayırt etmediğı halde postacıyla hasırcının da onlarla birlikte olduğunu tahmin ediyordu. Rutubetli ve sıcak çukurunun içinde beklenmedik bir keyif duydu.

T ylerini diken diken eden, sessiz ve çocuksu bir sevinç... A a-beyini de böyle ararlar mıydı, o da peşine bu denli çok sayıda adamı takabilir miydi, diye merak etti. Sesler korosunu dinlerken belki de müşterek bir ba ı bulup yeniden canlandırdığını düşündü, ve bir anlığına kini midesinde bir yere geri çekildi. Köyün erkekleri onun uğruna toplanmıştı; sabanları toprağa tomar tomar tohum eken, güçlü, kuvvetli ve güneş yanı ı kollar... Bir olaya sebebiyet vermişti. Belki de bu çekip gitme olayından ötürü bir araya gelme ihtiyacı duymuş olan eski düşmanlar omuz omuza kolları sıvamıştır, diye geçirdi içinden. Birkaç yıla hatta birkaç haftaya bu meseleden geriye bir şey kalır mıydı? Belki de pazar ayini veya bir meyhane akşamının sonrasında salt bir sohbet konusundan ibaret olacaktı. Derken babasını düşündü, onu sa a sola açıklamalar yaparken hayal etti. Pek çok defa olduğu gibi, hiçbir şeyden haberi yokmuş numarası yaparken canlandırdı onu gözünün önünde. Çocuğun kim bilir hangi kekligin peşi sıra koştururken kesin k r bir kuyuya düşmüş olabileceğine ötekileri ikna etmeye çalışırken... Talihsizli in ailesine karşı yine öfkesini kustu undan dem vururken ve Tanrı'nın kanından, canından bir ferdi aldığını söylerken... Bu düşüncelerden silkinebilmek için dizlerinin arasında başını salladı. Babasının endişeli ve itaatk r görüntüsü, gözünün önüne k hyanınkiyle birlikte geldi. Bu, bedeninde her türlü çalkantıya yol açan görüntülerin başında geliyordu. K hyanın sesini ayırt etmek için kulak kesildi, yokluğu bile korkudan kanını dondurmıştu. Zeytinli i yarararak ilerleyen adamların arkasında ağzında sigarasıyla dikilir vaziyette hayal etti onu. T mseklere tekme savururken ve son zeytin hasadından arta kalan, unutulmuş zeytinlere uzanıp aylak aylak diz çökerken... Ceketinin altından görünen saatin k ste i... Kahverengi fötr şapkası, papyonu, kaskatı boynu ve şekerli suyla kalıp gibi yapılmış bıyı ıyla...

Çukurun birkaç metre ötesinden bir adamın sesi onu dalgın düşüncelerinden sıyrıldı. Öğretmeniydi. Biraz daha uzakta yürüyen biriyle konuşuyordu. Çocuk, kalbinin deli gibi attığını ve kanın damarlarında her koldan zangırdadığını hissetti. Saatlerdir büzüşüp durmanın verdiği acılar onu dışarı çıkmaya itiyordu. Bir çırpıda bu işe son vererek rahatsızlığını gidermeyi geçirdi aklından. Kimsenin kılına zarar gelmemiş, bir şey çalmamış, yok yere Tanrı'nın adını ağzına almamıştı ya!.. Az kalsın çukurun üstünü örten dalları kırmılatıp bulunduğu yöne en yakın adamların dikkatini çekiyordu. O zaman biri diğerlerine sessiz olmalarını emredecek ve sesin geldiği yöne doğru kulak kesilecekti. Göz göze geleceklerdi. Onlarca çubuğun durduğu yere doğru, karşlarına bir yabani tavşan mı yoksa kayıp çocuk mu çıkacak diye tereddütle, sinsice yaklaşacaklardı. Sonra dalları bir kenara iterek, orada dip kuytuda, karnının üstüne iki büklüm olmuş bedeniyle onu göreceklerdi. Bayılmış numarası yapacak; çamur birikintilerine bulanmış hali, elbisesinin ıslaklığı ve kirli saçı zaferinin tablosunu oluşturacaktı. Bir anlık da olsa bu zaferin tadını çıkaracaktı. Bugünü kurtaracaktı, peki ya sonra?.. Derken adamların bağırışlarına ötekiler de üşüşecekti. Soluk soluğa kalmış babası gelecekti; kendini kaybetmiş, aynı zamanda her şeye hazırlıklı bir halde. Çevresinde onu havasız bırakacak bir arbede yaşanacaktı. Henüz küçük kibrit çöpünü yakıp tüketen tatlı alevin ortada olmadığı, çakmak üzere olan kibrit... Onu topraktan sevinç nidalarıyla kazıyıp çıkaracaklardı. Etrafında birbirine sarılıp kucaklaşan adamların sırtlarından tozlar havalanacaktı. Sonra bir el arabasının içinde, çiftçi şarkıları ve ılık şarap eşliğinde köye dönüş yaşanacaktı; küçük ve esmer göğsünde babasının kaba saba eli... Herkesi ilkin meyhaneye sonra da evlerine götürecek oyunun şen şakrak giriş sahnesi gibi... Son perdedeyse çatıyı ayakta tutan ve her şeyin yegâne tanığı olan, kocaman odaları buz gibi kılan kalın duvarlar. Babanın yıpranmış kemerinden önce gelen, topluca seslendirilen giriş müziği. Mutfağın çürük kokusunun

sindiği havada şıkırdayan bakır kemer tokası, seri hareketinden ötürü metalinden parıltılar saçılmayan toka... Çukurun dibinde yaşadığı bezginliğin kendi aleyhine dönüşünün tablosu.

Küçük mağarasının neredeyse tam dibinde burnunu sümküren öğretmenin sesini tanıdı. Kuru mendilin zangırdarak titremesine ve okulda çocukların kahkahalarını güçbela bastırmalarına sebep olan o büyük gümbürtü. Sıska bedeninin gölgesi tepesindeki çatıyı yalayıp geçti. Adam çukurun üstünü örten bir dolu dalın üstüne işerken, beriki sıkıca gözlerini yumup dişini sıktı.

Araziden uzaklaşan son sesi duymasının üzerinden epey bir zaman geçmesi için bekledi. Dalları kaldırdığında her ihtimale karşı orada nöbet tutmaya karar vermiş biriyle burun buruna gelmeyeceğinden emin olmak istiyordu. Ne toprağın altında geçen saatler ne saçını sıırıslıklam eden öğretmenin idrarı ne de onu ilk kez dürtten açlık, çabasına son vermek için yeterli nedenlerdi. Ailesinin kara lekesi hâlâ midesini yakıp kavuruyordu. Uyuyakaldı.

Uyandığında güneş çoktan yükselmişti. Dimdik güneş ışınları dalların oluşturduğu çatıdan süzülerek, içinde toz zerreciklerinin uçtuğu ince ışık huzmeleriyle cılız iğneler gibi dizlerine batıyordu. Gözlerini açar açmaz kaslarının korkunç derecede tutulduğunu fark edince uykusunu bölenin de vücudu olduğunu düşündü. Orada yedi-sekiz saat kalmış olduğunu hesaplayarak bir an önce dışarı çıkmaya karar verdi. Kafasını yavaşça kaldırdı ve dallardan ördüğü çatıyı saçlarıyla araladı. Boynu, paslı menteşeler gibi gıcırdadı. Kemiklerinde eklem romatizması varmış gibi ağır ağır hareket ederek dışarı bakmak için birkaç dal parçasını aralayarak, ortalıkta kimselerin olmadığına emin oldu. Dışarı çıkabilir, kuzeye doğru yol alabilirdi; orada katırcıların hayvanlara su içirdikleri bir pınar olduğunu biliyordu. Belki de dev kamışlıkların arasına gizlenebilir

ve bir tüccarın anlık dikkatsizliğinden faydalanarak, yoldan geçen bir kamyonetin kasasına atlar, sonra da tavalar, tencereler, külotlar arasında yol alarak köyden kilometrelerce uzağa gidebilirdi. Buna karşın, güpegündüz kaynağa doğru gitmenin, sağda solda ardına sığınacağı tek tük kayalar haricinde dımdızlak ortalık yerde yürümek anlamına geleceğini biliyordu. Düzlükte herhangi bir avcı ya da çoban hastalıklı halinden onun kayıp çocuk olduğunu hemen anlayabilirdi. Bundan ötürü akşam olana kadar saklanmaya devam etmek dışında bir seçeneği yoktu; belki ancak o zaman batmakta olan turuncu güneş eşliğindeki çırpı gibi bacakları, ya kuru bir dal parçası ya da koyu renk bir silüet olarak algılanabilirdi. Dalları yeniden eski yerine koydu ve büzülüp çukura kıvrıldı.

Orada kapalı kaldığı sürede kınkanatlı böceklerle, tahtakurularıyla ve en çok da solucanlarla haşır neşir oldu. Kumanyasının sığıştığı oyuğu eliyle yokladı. Bezi açtı, küçük bir parça sucuk çıkarıp yavaşça çiğnedi, kaçmayı beklediği onca gün boyunca ölü bir kedi gibi şişen küçük tulumdan ılık su içti. Çok geçmeden mesanesinin şiştiğini hissetti. Acı zaman geçtikçe dayanılmaz bir hal alıyordu. Top gibi büzüşmüş durmak karnına baskı yapıyordu, idrarından birkaç damla kaçırınca iyiden iyiye kaskatı kesildi. Keskin acı katlanılamaz olunca pantolonunu indirmeye çalıştı. Külotu ve bel bölgesiyle cebelleşti, zira alan o kadar dardı ki güç bela kımlıdayabiliyordu. Bir anlığına dışarı çıkmayı tarttı kafasında, ama uzaktan da olsa görülmekten ya da ne denli küçük olursa olsun ardında bir iz bırakmaktan korkuyordu, onu aramaya devam ediyor olmalıydılar. Bir müddet sonra pantolonunu ancak kaba etlerini açıkta bırakacak kadar belinden aşağı sıyırmayı başarmıştı. Penisini bacaklarının arasına alıp mümkün mertebe bedeninden ayırmaya çalışsa da sığınak o kadar dardı ki penisinin ucunun baldırlarına değdiğini hissetti, ama daha fazla dayanamadı ve idrarını yokuş aşağı yuvarlanan bir tekerlek kadar özgür bıraktı. Bunca saattir çukurun dibinde bulunmaktan ötürü yamyassı olan killi toprak bir çanak

haline dönmüş, dipte bir idrar birikintisi oluşmuştu. Fosforlu hava, sığınağı zehirli bir kazana çevirdi. Dalların oluşturduğu çatıya doğru başını çevirip ağzıyla aralıklarını yoklayarak temiz hava çekmeye çalıştı içine. Dışarı çıkmaya, bataklıktan fırlayan bir mantarmışcasına çatıyı sökerek zeytinliklerin içine dalmaya ihtiyacı vardı. Gözlerini yumdu ve çukurun dibinde çok geçmeden ölecek köklere sarıldı. Ne yaptığının bilincinde olmadan geçen dakikalarca zamanın ardından adalelerinin kaskatı kesildiğini fark etti ve onu gevşeten, yeniden çukurun şeklini almasına neden olan ani bir bitkinliğe yenik düştü. Nemli sıcaklık sersemlemesine neden olurken belinin arkasını yasladığı yumuşak kil boğucu bir rahatsızlık veriyordu. Uykusunu getiren bir uyuşukluk...

Çalı çırpıdan oluşan çatıdan içeri giren ışığın gücünü yitirdiği bir saatte dışarıda kımıldayan yaprakların sesine uyandı. Ses, zemini koklaya koklaya av izi süren bir kemirgeninkine benziyordu. Çözülme, göğsünü germek, üstündeki çamuru silkelemek, pantolonunu havalandırmak, dışarı çıkmak istiyordu. Sadece onu uyandıran gü-rültünün bir tehdit anlamı taşıyıp taşımadığına emin olması gerekiyordu. Sırtını dikleştirdi, dallardan oluşan çatıyı dışarıyı kolağan etmesine izin verecek kadar başının tepesiyle hafifçe kaldırdı. Sığınağının birkaç santimetre ötesinde minik bir tarla sıçanı burnunu bir yığın zeytin yaprağının arasına sokmuştu. Yuva kurarken yaptığını tersinden yaparak bu kez dalları teker teker çatının üzerinden söktü. Başını uzattı ve bir periskopmuşcasına zeytinliğin dört bir tarafını tarayarak budanmış dallar arasından kaçıp gidiveren o sıçan haricinde bir canlı belirtisi olmadığına kanaat getirdi. Delikten çıktığında ışık puslu ve kırmızımtırak bir hale bürünmüştü. Güneş artık ufukta değildi, ancak sarımtırak bir hale batı yakadaki düzlüğü aydınlatıyor, nadasa bırakılmış toprakların üstündeki gölgeleri

sündürüyordu. Mümkün olan her yöne doğru gerindi. Büküldü, eğildi, çömeldi, kalktı; ayaklarını yere vurdu ve bir anlığına kaçak olduğu tamamen aklından çıktığı için ayakkabılarının çamurda bıraktığı ize aldırış etmedi. Pantolonunun ağı hâlâ ıslaktı. Bacaklarını ayırıp kumaşı teninden sıyrarak yırttı. Kış mevsiminde kaçmış olsaydım şimdiye çoktan donmuştum, diye geçirdi içinden.

Köyün en yakınındaki bu ağaçlıklı yeri aylar önce seçmişti. O zamanlar evden gece ne zaman çıkabileceğini de saklanacak bir yere ulaşana dek ne kadar zamana gerek duyacağını da kestiremiyordu. Herhangi başka bir yöne kaçmış olsaydı, adamlar onu yüzlerce metre mesafeden bile görebilirdi. Burada en azından zeytinliklerin korumasına güvenebilirdi. Çiftliğin kuzeyini seçmişti çünkü karşısına çıkacak bozkırı buradan daha geniş bir açıyla görebilecekti.

Giysilerini çıkarıp alçak dalların üzerine havalanmaları için astı. Derisinin kötü koktuğunu, vücudunun şiştiğini fark etti. Kumrular geceyi geçirebilecekleri bir sığınak arayışıyla çiftler halinde uçuyorlardı. Vücudunu filler gibi kuru toprağa sürttükten sonra aniden kendini daha iyi hissetmeye başladı. Çukurun içinden kumanyasını çıkardı ve düzlüğün sınırını çizen zeytin ağaçlarının birinde karar kılana dek yürüdü. Çıplak vaziyette yere oturdu ve sırtını ağacın gövdesine yasladı. Yerdeki çakıl taşları poposuna battı, ağacın kabuğu sırtını acıttı. Rahatça yerleştikten sonra kumanya çantasına baktı, bayat ekmekle bir parça kurumuş peynir çıkardı. Akşamın yeryüzüne çöküşünü izlerken, peyniri ağzında evirip çevirdi. Başının üstünde, zeytinliklerin tepesinde güvercinler ötüşüyordu. Yağlı elleriyle bayat ekmekçi tutarak ısırıp yenecek bir yanı kalmadığında fırlatıp atma niyetiyle kolunu kaldırdı, ama kolu öylece havada asılı kaldı. Sabahleyin ona seslenen adamların seslerini düşündü. Zeytinliklere doğru döndü, onu arayan ve sessizliğe doğru ismini bağırarak karanlık vücutları getirdi gözünün önüne. Sonra vücudunu düzlüğe çevirdi ve yiyeceğin kalanını kumanya çantasına koy-

du. Hâlâ karnı açtı, peyniri yiyip bitirdikten sonra geride sadece yarım kuru salam kaldığını bilerek öteberilerini yokladı. Bir kısmını çantadan çıkarıp burnuna götürdü. Gözlerini yumarak tarçın ve biber kokusunu içine çekti. Kuru et parçasını yaladıktan sonra az kalsın ısıırıyordu ki, bir kez daha koyu gölgelerin varlığını ensesinde hissetti ve kuru eti daha elzem bir ana saklamaktan başka çaresi olmadığını düşündü; er ya da geç bu anın geleceğinden şüphesi yoktu.

Epeyce bir müddet ekşimiş sütün damağında bıraktığı kamaşmayı temizlemek istercesine dilini dolandırdı ağzının içinde. Bir lokma ekmek ısırdı, tulumdan su içti, sonra yere uzanıp zeytinliklerden birinin toprakta çıkıntı yapan köküne başını yasladı. Gökyüzü kopkoyu bir maviydi. Yıldızlar saydam bir kürenin üstüne nakşedilmiş görünüyordu yukarılarda. Önü sıra uzanan geniş düzlük kavrulmuş toprak ve kuru ot kokusu salarak güneşin gün boyunca kendisine çektiirdiği azaptan silkinir gibiydi. Küçük bir baykuş başının üstünden uçup gitti ve zeytinliklerin tepelerinde gözden kayboldu. Daha önce köyünden hiç bu kadar uzaklaşmamıştı. Adımlarının önünde uzanan kesinlikle meçhul topraklardı.

Jesús Carrasco

Açıkta

Evden kaçmış bir çocuk saklandığı delikte diz çökmüş halde peşindeki adamların bağırtılarına kulak kesilir. Güruh gittikten sonra karşısında uzanan, alabildiğine geniş ve sonsuz kurak düzlüktür.

Açıkta, kuraklığa mahkûm olmuş ve şiddetle yönetilen bir ülkedeki küçük bir çocuğun oradan oraya savruluşunu anlatır. Ne isimlerin ne tarihlerin olduğu; ahlâkın, son zerresine kadar buharlaşan su gibi sükût ettiği kapalı bir dünyadır burası. Hâlâ bir kurtuluş umudu olan bu çocuk ya sağduyunun en ilkel basamaklarına adım atma fırsatını bulacak ya da hep beslendiği şiddete sonsuza kadar teslim olacaktır.

Jesús Carrasco çocuk, çoban ve kâhya gibi arketipler vasıtasıyla yer yer muazzam bir lirizmle örülü keskin bir metin kaleme alır. Kelime kelime işlenmiş bu romanda, merhametsiz doğanın varlığı tüm hikâyeyi birbirine bağlar ve kurguyla iç içe geçer; insanlık onurunun beklenmedik bir kuvvetle kıraç toprağın yarıklarından filizlendiği bir kurguyla harmanlanarak...

Deli

www.delidolu.com.tr

ISBN: 978-6055060237



9 786055 060237